

Điều Ru Nước Mắt

Duyên Anh

15

James Dean Hùng ngủ một mạch tới chiều hôm sau. Tỉnh thoảng nó cũng thức giấc nhưng nó lại cố nhắm mắt để quên hết mọi chuyện đở vớ. Năm Hòa Hưng dục nó đi ăn. James Dean Hùng không thềm trả lời. Năm Hòa Hưng đi mua bánh mì, cafe về, James Dean Hùng chẳng muốn nhấp nháp. Tay nó vẫn đau nhức. James Dean Hùng mím môi chịu đựng. Rồi nổi đau nhức trong tim nó đã thắng nổi đau nhức ở bàn tay bóp nát ly thủy tinh. Nó nằm ngửa mặt lên nghiền ngẫm sự đau nhức.

Năm Hòa Hưng đã cắm điều 'Havatampa' vào đôi môi khô héo của James Dean Hùng. Nó bỏ mặc bạn một mình suy tư, lén ra ngoài. Dưới căn hầm tối chỉ còn James Dean Hùng và điều xì gà đang tỏa khói thơm. Nó vừa hút thuốc vừa nghĩ đến con đường nó sắp đi. Cắm hờn đã thành một lớp mỡ bao bọc kín trái tim của nó. Nó nghĩ đến Trần Đại chết co coáp vì điện giật. Nghĩ đến những thằng khốn nạn của nó sống như heo chó trong phòng "đặc biệt" trại Tế Bần. James Dean Hùng dập đội điều thuốc lá. Nó toan vùng dậy đập phá một chập nữa. Song một hình ảnh nào nùng kịp hiện ra. James Dean Hùng chớp mắt thật mau. Nó nhìn quanh quẩn. Nó kiếm tìm. Nó thở dài. Hình ảnh đó chỉ hiện ra trong tâm tưởng nó. James Dean Hùng buột miệng kêu nhỏ:

- Tường Vi, chị Tường Vi....

Con chim bồ câu của Trần Đại rũ cánh, lạc lõng đậu trên một cành cong. James Dean Hùng đưa tay bung lấy mặt:

- Ôi! Buồn quá!

James Dean Hùng lại nhắm mắt. Nó không muốn mở nữa. Nó muốn nhắm mắt luôn. Nó chán nản đến tột độ.

James Dean Hùng gọi lớn:

- Năm Hòa Hưng!

Năm Hòa Hưng tưởng bạn mình đã nổi cơn điên, đẩy cửa chạy vào:

- Tao đây.

James Dean Hùng nói:

- Châm giùm tao điều thuốc.

Năm Hòa Hưng ngạc nhiên:

- Đã hút hết rồi cơ à?

James Dean Hùng lắc đầu:

- Tao mới dập đi.

- Tại sao đang hút lại dập đi?

James Dean Hùng chép miệng:

- Tại tao buồn quá không thích hút nữa .

- Giờ mà hết buồn rồi hả?

- Chưa.

- Thế hút làm gì?

- Hút cho đỡ buồn

Năm Hòa Hưng tròn đôi mắt:

- Tao chịu, không hiểu nổi mà mày nữa. Từ tối hôm qua, mà làm tao muốn điên cái đầu.

James Dean Hùng nhếch mép cười. Nụ cười của nó méo mó, tang thương. Năm Hòa Hưng ái ngại:

- Chắc bọn giám thị toàn nện mà mày ở đầu phải không?

- Không, chúng nó đánh ở bụng.

- Đánh ở bụng sao mà có vẻ mất trí thế?

- Tao mất trí hờ?

- Ừ.

James Dean Hùng phá ra cười sặc. Năm Hòa Hưng cười theo. James Dean Hùng cười sặc sụa, cười như điên như dại, cười chảy nước mắt. Nó lặp lại câu hỏi Năm Hòa Hưng:

- Tao mất trí hờ?

Và nó tiếp tục cười, Năm Hòa Hưng kinh ngạc:

- Mày bị ma ám rồi....

James Dean Hùng há hốc miệng:

- Tao bị ma ám hở?

- Ừ.

James Dean Hùng nhìn Năm Hòa Hưng trừng trừng khiến Năm Hòa Hưng rợn người. Nó ngỡ James Dean Hùng bị ma ở Tế Bần ám ảnh. Nhiều thằng du đãng bị giám thị thủ tiêu, hồn nó lẫn quần gằn đó, chờ dịp phá phách những người tốt. Ma du đãng “ngán” những thằng xấu, chỉ trêu chọc những người tốt thôi. Năm Hòa Hưng nghĩ thế. Và nó đâm ra sợ hãi James Dean Hùng. Nhưng nỗi sợ của nó tiêu tan ngay khi James Dean Hùng dịu giọng:

- Năm này!

- Gì?

- Tao không bị ma ám đâu.

- Thế hả?

- Châm giùm tao điếu thuốc đi, lấy điếu thuốc mới ấy.

Năm Hòa Hưng móc điếu “Havatampa” khác, châm lửa rồi cắm lên môi James Dean Hùng:

- Hút đi, anh Trần Đại mấy tháng nay chỉ hút thuốc lá đen.

- Tại sao vậy?

- Anh ấy tiết kiệm tiền.

- Để làm gì .

- Quyền Tân Định bảo với tao rằng anh ấy lo có ngày chị Tường Vi đòi .

James Dean Hùng dập ngay điếu “Havatampa” mới hít được ba hơi. Năm Hòa Hưng hỏi:

- Mày lại buồn rồi à?

- Không.

- Thế sao mày đang hút vội dập đi.

- Hút xì gà hết ngon rồi. Tao cũng phải hút thuốc đen mất.

- Mày biết địa chỉ tòa báo của ông Thiên Chương chứ?

- Biết.

- Ở đâu?

- Hòa Hưng.

- Mày về Hòa Hưng rồi à?

- Ừ, thằng Qué cao cho mày cái xe “Rumi” tao lấy sài đỡ.

- Cho mày luôn đẩy Năm Hòa Hưng ạ!

- Tao đi xa không cần xe “Rumi”

- Mày nhất định đi làm cách mạng hả?

- Buồn quá, không làm cách mạng sao đỡ buồn được.

James Dean Hùng sợ Năm Hòa Hưng kéo dài câu chuyện nó sẽ chẳng thể trả lời cho bạn mình hiểu nỗi tại sao nó quyết định giã từ cuộc đời du đãng đi làm cách mạng, nó cắt đứt.

- Mày cho tao vài bô.

Năm Hòa Hưng dúm vào tay James Dean Hùng hai tấm giấy năm trăm:

- Nếu đi thì tối nay du hí với tao một đêm đã nhé!

- Ừ.

- Mày đi làm cách mạng, tao đi lính biệt kích. Rồi chúng mình còn gặp nhau không?

James Dean Hùng không đáp. Nó bảo bạn:

- Chờ tao về Hòa Hưng. Tắm rửa và thay quần áo sẽ lại tòa báo “Hy Vọng” kiếm ông Thiên Chương.

Hai thằng du đãng chui khỏi căn hầm. Năm Hòa Hưng xách xe “Rumi” chở James Dean Hùng về Hòa Hưng.

o o o

Nhà văn Thiên Chương thuật lại cho James Dean Hùng nghe cái chết thê thảm của Trần Đại. Giọng ông rầu rĩ đến nỗi James Dean Hùng suýt nổi điên. Nó đã cắn chấy máu môi dưới để trấn tĩnh. Nhà văn Thiên Chương biết James Dean Hùng đau đớn lắm. Ông không hỏi han gì nó, ra hiệu cho nó đứng lên. Một già một trẻ rời tòa báo. Bấy giờ nắng đã tắt hẳn. Thành phố dưới mắt James Dean Hùng, đang ngả màu xám chết. Tâm hồn James Dean Hùng tê dại. Nó quên cả cảm ơn nhà văn Thiên Chương, người đã cứu nó thoát địa ngục Tế

Bàn. Hai người nhìn nhau. Thông cảm. Nhà văn Thiên Chương mở cửa xe diu James Dean Hùng vào. Ông rồ máy, chạy từ từ. James Dean Hùng cúi gầm mặt. Nhà văn Thiên Chương vỗ vai nó:

- Trần Đại hồi còn sống gọi tôi bằng chú và xưng cháu. Cậu không muốn xưng hô thế cũng chả sao .

James Dean Hùng ngước lên. Nó ngắm nghía nhà văn Thiên Chương. Lúc ấy ông ta đang lách xe trên con phố ngổn ngang ô tô nên không chú ý đến nó. James Dean Hùng nói:

- Tron đời cháu, cháu sẽ mang ơn chú.

Nhà văn Thiên Chương đã cho xe chạy sang phố khác:

- Cháu mang ơn Trần Đại mới đúng. Thành nhờ tới nhờ chú cứu cháu.

- Thừa chú...

- Cháu cứ hỏi đi.

- Tại sao anh Trần Đại lại về nhà?

- Điều này chú không biết. Có lẽ cháu phải hỏi Tường Vi.

- Chú có biết cháu căm thù cuộc đời tới độ nào không?

- Chú biết.

- Chú khuyên cháu nên làm gì bây giờ?

- Cháu nên gặp Tường Vi.

Nhà văn Thiên Chương phóng xe về miệt Tân Định. Trước khi mở cửa xe bước xuống, ông bảo James Dean Hùng:

- Trần Đại gửi cho cháu một bức thư. Không hiểu sao nó lại đòi lại. Cháu cho phép chú nói một câu nhé!

- Dạ , chú cứ chỉ dạy.

- Người ta không thể làm cuộc đời mình bằng sự căm thù đâu. Chú hy vọng cháu sẽ thấy đám mây buồn tan biến. Và trời sẽ sáng.

Nhà văn Thiên Chương nắm tay James Dean Hùng dẫn nó vào một con ngõ. Tới căn nhà quét sơn xanh, ông dặn nó:

- Cháu gõ cửa vào thăm Tường Vi một lát. Chú đi đàng này, lát nữa chú trở về.

Nhà văn Thiên Chương quay ra đường ngay. James Dean Hùng đứng phân vân một lúc lâu. Mãi nó mới dám gõ cửa. Tiếng người bên trong yếu ớt vọng ra:

- Cứ vào.

James Dean Hùng bước nhẹ nhàng vịn nắm đấm rồi hé cửa bước vào. Căn nhà tối um, lạnh lẽo như một căn nhà hoang. James Dean Hùng đứng chết dí một chỗ. Nó chờ Tường Vi lên tiếng hỏi. Nhưng nàng vẫn nằm im trên giường, đôi mắt mở thật lớn nhìn lên trần nhà. James Dean Hùng hiểu Tường Vi cũng đang mang nỗi sầu đau như nó. Nàng không biết uống rượu, không dám đập phá thì nỗi sầu đau còn tê tái gấp bội.

James Dean Hùng háng giọng. Tường Vi chợt nhớ ra có người. Nàng hỏi:

- Anh Năm hở?

James Dean Hùng đáp:

- Không, tôi đây chị ạ! Hùng đây....

Tường Vi vùng dậy, giật đứt tấm ri đô vải:

- Hùng đây à?

- Vâng, Hùng đây chị ạ!

Tường Vi òa lên khóc. James Dean Hùng để mặc nàng khóc. Chừng nước mắt đã làm người con gái sầu muộn bớt cơn xúc động, James Dean Hùng nói:

- Chị cho phép Hùng bật đèn.

Tường Vi vẫn nức nở:

- Đừng , Hùng đừng bật đèn. Tôi sợ ánh sáng lắm, sợ lắm....

James Dean Hùng đành ngồi xuống ghé. Tường Vi bảo nó:

- Hùng lại đây ngồi.

Nó mang chiếc ghế gỗ về phía giường của Tường Vi. Nàng lắc đầu:

- Khỏi cần ghế, Hùng ngồi đây, còn rộng chán.

James Dean Hùng có vẻ ngỡ ngàng ngập:

- Chị cho phép.

Tường Vi lấy khăn thấm nước mắt:

- Hùng khách sáo quá.

James Dean Hùng đã ngồi xuống giường, cách Tường Vi khá xa. Nó rút điều “Havatampa” cuối cùng, châm lửa đốt. Ánh lửa và que diêm tỏa ra đủ để James Dean Hùng thấy khuôn mặt xanh xao và đôi mắt thâm quầng của Tường Vi. Lòng nó se lại, James Dean Hùng muốn ngỏ lời an ủi Tường Vi song cổ họng nó cơ hồ cái gì bít kín lại. Nó nhả khói thuốc nói bằng quơ:

- Trời cuối năm lạnh quá chị ạ!

Tường Vi nín thinh. Mãi lúc lâu nàng mới hỏi:

- Nghe nói Hùng bị đánh đập tàn nhẫn lắm phải không?

- Vâng.

- Chắc đau lắm nhỉ?

James Dean Hùng khẽ lắc đầu:

- Còn nhiều nỗi đau đớn hơn đòn của trại Tể Bàn chị ạ!

James Dean Hùng định thí dụ nỗi đau đớn mà nó cho là đau đớn hơn đòn Tể Bàn. Nhưng nó thấy Tường Vi không hề hé môi nhắc tới Trần Đại. James Dean Hùng sợ khơi nỗi buồn Tường Vi không đủ sức để chịu đựng nỗi. Và có thể, nàng sẽ tìm cách vĩnh biệt cuộc đời.

James Dean Hùng đốt cháy quá nửa điều thuốc. Điều nó muốn hỏi nó vẫn chưa dám. Đột nhiên Tường Vi nói:

- Hùng biết chỗ chôn anh Trần Đại chưa?

- Chưa.

- Đám ma sang trọng đáo để. Ba anh ấy hồi hận đã trót từ anh ấy, hai cô em gái anh ấy khóc suốt mướt. Họ hàng nhà anh ấy thương hại anh ấy.

Tường Vi cười khanh khách:

- Cảm động quá nhỉ? Người ta đã chôn một tên du đảng một kẻ sát nhân chung đất với những nhà đạo đức!

Nàng đập mạnh nắm tay xuống giường:

- Khổng nạn, khốn nạn hết. Giả dối, dề tiện hết!

Bỗng nàng dịu giọng:

- Phải không Hùng?

James Dean Hùng đã dập điều thuốc:

- Vâng.

Hùng có biết tại sao anh Trần Đại chết không?

- Anh ấy bị điện giật.

- Tại sao anh ấy bị điện giật?

Nàng nói luôn.

- Anh ấy mơ mộng lắm Hùng ạ! Anh ấy về nhà dọn đường cho tôi về. Anh ấy nghĩ chuyện mười, hai mươi năm sau... Chắc khi anh ấy leo tường, anh ấy nhắm mắt mơ mộng cái lồng do anh ấy đan, sơn nhiều màu sặc sỡ để nhốt chim của anh ấy. Đến nỗi chết vì điện giật. Buồn cười nhỉ?

James Dean Hùng thương hại Tường Vi vô vàn. Giọng nói của nàng thiếu não như một con chim mái rĩa rói khi nhìn con chim trống bị gã thối ống xì đồng hạ rớt khỏi cành cây. Nó an ủi Tường Vi:

- Mỗi cuộc đời đều có một kết luận. Kết luận của đời anh ấy là sự thê thảm của anh ấy.

Tường Vi lại nức nở khóc. James Dean Hùng nói:

- Chị cứ khóc đi. Phải chi Hùng cũng khóc được như chị.

Bên ngoài, bóng tối đã phủ. Bên trong bóng tối phủ kín tâm hồn hai người trẻ tuổi từ lâu. Tường Vi khóc mãi không ngừng. James Dean Hùng ngồi nghe nước mắt đổ vào lòng nó. Ánh đèn nhà hàng xóm bò qua khe cửa sổ lọt vào căn phòng tối càng làm tăng thêm vẻ thê lương. Tường Vi ngược nhìn James Dean Hùng:

- Giá không có mang, tôi đã không gặp Hùng nữa.

James Dean Hùng giật mình:

- Chị sắp có cháu?

- Vài tháng nữa Hùng ạ!

James Dean Hùng đưa môi dưới vào giữa hai hàm răng. Nó cắn mạnh, không biết đau. Lòng dạ James Dean Hùng rối bời. Tường Vi nói:

- Hôm tôi báo tin cho anh ấy hay, anh ấy bảo Hùng biết tin sẽ mừng lắm.

Hai giọt lệ đã ứa đôi mắt James Dean Hùng. Nó đưa tay xoa mặt:

- Vâng, Hùng mừng lắm!

- Anh ấy bảo để Hùng đặt tên cháu đấy:

James Dean Hùng khẽ thở dài:

- Anh ấy thương Hùng quá!
- Hùng nghĩ sao?
- Nghĩ gì cơ ạ!
- Hùng có bằng lòng đặt giùm tên cháu không?

Tiếng nói của James Dean Hùng chìm trong nỗi buồn:

- Mai Hùng đi rồi chị ạ!

Tường Vi hơi sững sờ:

- Hùng đi đâu
- Chưa biết nhưng chắc chắn Hùng đi xa lắm.
- Hùng đi xa một lần rồi đấy, cả anh Trần Đại nữa.

Hai người im lặng. James Dean Hùng suy nghĩ câu nói của Tường Vi. “Hùng đã đi xa một lần rồi đấy “. Phải James Dean Hùng đã đi xa một lần, Tường Vi cắt đứt ý nghĩ của nó:

- Bồn bù loong thành nghề thợ máy rồi. Nó lấy vợ bên Khánh Hội, Hùng biết chưa?
- Rồi chị ạ!
- Tony Hải xin về gia đình, Hùng biết chưa?
- Rồi chị ạ!
- Quyền Tân Định trồng cây xăng cho chú nó, Hùng biết chưa?
- Rồi chị ạ!
- Năm Hòa Hưng sắp đi lính, Hùng biết chưa?
- Rồi chị ạ!

- Đàn em của anh Trần Đại thương anh ấy hết lòng. Họ đã nghe lời anh ấy. Còn Hùng, Hùng định đi xa làm gì?

James Dean Hùng đứng lên:

- Chị cho phép bật đèn?

Tường Vi ngả lưng xuống giường:

- Đừng, tôi sợ ánh sáng lắm .

James Dean Hùng bước tới chỗ cũ. Nó kéo chiếc ghế nhìn khoảng tối. Nó không hiểu tại sao nó không dám cho Tường Vi biết là nó sắp đi làm cách mạng. James Dean Hùng gục đầu trên mặt bàn. Những kỷ niệm xưa hiện ra. Nó nhớ những gì nó đã nói về một người yêu mộng tưởng của nó với Tường Vi và Năm Hòa Hưng. Tim nó đập mạnh, cơ thể nó rân rân cơ hồ có hàng ngàn con kiến bò lên. Nó ngẩn đầu quay về phía Tường Vi:

- Hùng định thế này chị ạ!

Giọng Tường Vi yếu đuối .

- Hùng định gì?
- Đặt tên cháu là Trần Đại.

Tường Vi vội vàng ngồi dậy. James Dean Hùng nói tiếp:

- Hùng tin rằng cháu sẽ là cháu trai.

Tường Vi như nhìn thấy rõ tiếng nói của James Dean Hùng. Nàng hồi hộp hỏi nó:

- Hùng không đi xa nữa?
- Không chị ạ! Đi xa một lần đủ rồi. Hùng muốn nói điều này.
- Hùng nói đi!

James Dean Hùng do dự mãi mới mở miệng:

- Chị cho phép thì Hùng sẽ ở đây với chị, săn sóc chị và dạy dỗ cho cháu sau này nên người như cha cháu đã ước mơ.

Tường Vi giục James Dean Hùng:

- Hùng có thể bật đèn được rồi đấy...

Tường Vi nói dứt, nằm vật xuống khóc nức nở . James Dean Hùng ngồi yên bất động. Nó lại gục đầu trên mặt bàn. Tiếng khóc của Tường Vi làm nó nao nao tâm hồn. James Dean Hùng có cảm tưởng nước mắt của Tường Vi đã rửa sạch những nỗi hận thù in hằn trong trái tim nó từ bao lâu nay. Và tiếng khóc của nàng y hệt một điệu ru của mẹ nó ru nó ngủ thuở còn thơ ấu.

James Dean Hùng ngủ một giấc rất thoải mái. Nó đã quên đôn trại Tế Bần, quên chuyện làm cách mạng, quên hết cảm hờn.....

DUYÊN ANH

(GIA ĐỊNH, ngày 6 tháng 1 năm 1965)